

Zpráva o Bar-le-Duc

Již téměř 20 let jezdím koučovat naše chodecké ultrablázny na ultravytrvalecké závody a řekl bych, že mne tam už nemůže nic překvapit. A přece! Překvapil jsem se sám. Zřejmě díky plynulému přechodu od infantility k senilitě jsem nějak ztratil zábrany nebo co, a místo abych hlavního aktéra – Zdeňka Simona – jako tradičně občerstvoval, postavil jsem se vedle něj na start závodu 200km-24hodin ve francouzském Bar-le-Duc. Při mé trénovanosti to ani nelze nazvat odvahou, pouze náhlým nekontrolovaným hnutím mysli...

Utěšuje mne pouze, že nejsem sám, vedle mne stojí i dva kluci z Domažlic, pro Romana Psůtku je to již třetí pokus, Ruda Vančura jde snad taky poprvé, a to je jen o pár měsíců mladší než já.

A už je tu 15 hodin a startovní výstřel. To byla taková pecka, že Roman, který zrovna nedával pozor, si musel zatlačit srdce zpátky na levou polovinu, jak se lekl. Ale už se jde. Zdeněk nám hned zmizel, okruh má 2500m, tak z dlouhé chvíle počítáme, kdy k němu asi nacouváme, abychom se poptali na zdraví. Snažíme se rozumně trefit osmiminutové tempo, což se nám daří téměř přesně a jdeme tak společně přes 30 km. Zdeněk nám dává kolo přibližně po každých deseti kilometrech. To máme ještě dost humoru, abychom na něj pokřikovali, ať jde rozumně, aby nám nezkažil družstvo, závod se totiž jde také jako mezistátní utkání tříčlenných družstev. K dobré náladě přispívá i skutečnost, že nekompromisně válujeme několik soupeřů, kteří měli zřejmě trochu rychlejší začátek, než si mohli dovolit.

Česká „equipa“ budí všeobecnou pozornost hned z několika důvodů:

1) Zdeňka tam všichni znají a patří k absolutní špičce, 2) mne tam znají jako dlouholetého kouče s pivním mozolem (od roku 1990 jsem tam byl postupně s Vládou Dostálem, Ivo Majetičem, Janou Nepivodovou, Lubošem Mackaničem a několikrát se Zdeňkem) a najednou mám pár kilo dole a taky jdu, 3) ostatní tři čeští chodci jdeme pořád společně a zjevně se dobře bavíme, 4) zatímco každý závodník má k dispozici celý tým, my máme k dispozici jednu osobu pro 4 závodníky!

Ale již předem máme dohodu, že servis potřebuje především Zdeněk, my ostatní se klidně na to občerstvení u auta zastavíme, vždyť to pak během těch 24 hodin přece doženeme, ne? A kdo z nás se bude cítit nejméně dobře, ten to prostě zabalí a promění se ze závodníka na občerstvovače. Tady jsem byl jasným favoritem já, ale kupodivu vyhrál Ruda, který usoudil, že 55 km je tak akorát, když pak má řídit cestou domů.

Takže chtěli-li jsme dojít jako družstvo, bylo to na mne a Romanovi, u Zdeňka nikdo ani na okamžik nezapochyboval, že by nedošel. No, nebudu to dále prodlužovat, šli jsme celou noc, Roman už mi dával 20km, po ránu se mi dokonce podařilo ztrátu o jeden okruh snížit, ale poslední slovo měli pořadatelé – po deváté hodině ráno začali nemilosrdně odstavovat všechny, kteří už nemohli promluvit do žádného z vyhlášených pořadí, a tak jsme v soutěži družstev podle očekávání nezvítězili...

Přesto hodnotím naši výpravu velmi kladně, Zdeněk podal špičkový výkon, spravil si sebevědomí po výpadku v loňském roce a hlavně se kvalifikoval na Paris-Colmar, což byl primární účel cesty. Roman se dostal s přehledem přes 100 km než ho zradila záda, no a že já v padesáti letech ujdu první stovku v životě s jediným puchýřem na pravé patě, který mi pak vadil více při řízení než při chůzi, to je bez komentáře, protože bych se musel sám pochválit.

A na závěr jemně modifikované přísloví o dotazu zimy na letní pracovitost:
Však ona se mne v sobotu Olomouc zeptá, co jsem dělal minulý týden ve Francii...

Jarda Prückner, 26.4.2005

Z výsledků: 3. Simon 200km za 23:11:57, Psůtko 117,5km, Prückner 100km, Vančura 55km.